

POŠTOVANI UČESNICI OVE POGREBNE SVEČANOSTI, POŠTOVANA OBITELJ
PRIMARIJUSA DR. IVICE RUŽIČKE.

U ovom tužnom danu na kraju zime i na pragu proljeća; na ovom tužnom mjestu ispraćaja i rastanka, opraštamo se danas, mi, umirovljeni liječnici, od našeg dragog kolege i prijatelja prim. dr. Ivica Ružičke.

Dragi Ivice, svi mi ovdje okupljeni došli smo da ti odamo počast na rastanku. Svi znamo, smrt je bol, smrt je krik i suze. Nepunih sedam godina hrabro si i strpljivo podnosio tešku bolest, ne tužeći se na teškoće koje su te snašle, sve dok nemilosrdna bolest nije uništili tvoje tijelo.

Što reći na posljednjem rastanku o čovjeku koji je bio toliko plemenit i dobar, toliko pošten, visoko obrazovan, kao liječnik radiolog, ali i kao čovjek, izuzetni intelektualac, poliglot, humanist, praktični vjernik, suprug, otac i djed uspješne obitelji.

Rođeni Osječanin. Od svoje pete godine živio u Zagrebu. Katolički je odgojen od svojih roditelja u djetinjstvu i to svoje vjersko opredjeljenje nosio je aktivno u sebi cijelog života. Studira medicinu zbog svog uvjerenja da bi kao liječnik mogao ponajviše koristiti čovjeku. Za vrijeme studija medicine pored učenja i redovitih polaganja ispita, bavi se fotografijom i piše članke u studentskom listu MEDICINARU. Kupuje knjige, mnogo čita i uči i sa 26 godina života diplomira na Med. Fakultetu. Kao mladi liječnik radi 5 godina u Đakovu, u svojoj rodnoj Slavoniji. Već tada se bavi preventivnom medicinom i posebno brine za najsiromašnije pučanstvo. Bio je tada jedan od trojice liječnika koji su pokrivali cijelo područje grada Đakova i susjednih sela. Nakon toga 14 godina boravi i radi u Puli gdje specijalizira radiologiju i u struci postiže uspješnu karijeru. Pored redovitog rada na radiologiji bolnice, vodi u Puli i službu hitne pomoći, a kasnije je šef onkološkog dispanzera u Puli. Također je pomagao pri organizaciji te aktivno sudjelovao na međunarodnom neuropsihijatrijskom simpoziju u Puli, koji je godinama organizirao profesor Barac. Usavršavao se je kao radiolog na klinici u Giessenu, Njemačka. Kao vrlo uspješan radiolog dobiva mjesto voditelja radiološke službe u Institutu za tumore u Zagrebu. Zbog neodoljive želje i afiniteta za radom na terenu, već nakon dvije godine bolničkog rada u Klinici za tumore, ostatak svoje karijere provodi u Domu zdravlja Trešnjevka, gdje se pored radiološkog rada bavi i prevencijom tumora dojke. Godinama se brinuo o svim operiranim bolesnicama od karcinoma dojke na području Trešnjevke. O tome je objavio značajan rad kojeg je prezentirao na Onkološkom kongresu u Zagrebu i objavio ga u literaturi.

Upoznao sam Ivicu Ružičku, kad smo obojica kao umirovljeni liječnici radili u svojim specijalnostima u Domu zdravlja Končar, tijekom desetak godina iza umirovljenja. Tada sam saznao da je Ivica veliki znalac, koji je napisao pregršt članaka u domaćim i stranim časopisima iz područja radiologije, ali i još mnogo više popularnih medicinskih članaka u brojnim domaćim časopisima za kulturu. Ja sam čitao njegove popularne med. članke u Danici i Prirodi. Članci obiluju mnogim suvremenim

podacima iz medicine, ali i iz susjednih struka, a prilagođeni su običnim građanima, ali i medicinarima, radi njihove visoke kvalitete u izričaju.

Objavio je tijekom svog života oko 1000 takovih članaka. U tom pogledu nema premca među hrvatskim liječnicima.

Uključio se je također u rad Hrvatskog katoličkog liječničkog društva, već od Osnivačke skupštine 1991 godine. Pisao je mnogobrojne izvještaje i iznosio svoje stavove iz medicinske kršćanske etike. Uočio je, da otkrića u medicini posljednjih godina teže napretku i želji za postizanjem dužeg i zdravijeg života, ali što zabrinjava, to je današnje veličanje tehnike, a zapostavljanje čovjeka.

Kao član Hrvatskog društva umirovljenih liječnika, često je sudjelovao na mnogobrojnim izletima po Hrvatskoj i Sloveniji, a pisao je članke u prigodnim izdanjima Društva.

Bio je oduševljeni planinar tijekom cijeloga života. Planinario je pretežno na hrvatskim planinama, a ponajviše na Sljemenu, ali i na Samoborskom Gorju i na Učki. Doznao sam da je na Sljemenu često planinario sa svojim školskim kolegom i prijateljem profesorom Željkom Poljakom. Zaustavivši se jednog dana za prelijepog toplog i mirnog vremena, zapitao je svog prijatelja Željka: „Željko, da li ti čuješ tišinu?“

U vremenu obilježenom ratom i slobodom domovine Hrvatske, Ivica je nabavljao iz inozemstva lijekove i sanitetski materijal, a hrvatskim braniteljima održavao je tečajeve prve pomoći potrebne u ratu.

Na kraju moram istaknuti, da je Ivica iznad svega volio svoju obitelj, svoju suprugu Ljiljanu, kćerke Veljku i Ninu i svoje četvero unučadi i vrlo ih je često okupljao u svome domu, posebno za Božić i Novu Godinu.

Zbog svoje dobrote i plemenitosti i zbog posebnog načina života i rada, Ivica Ružička, ostati će u trajnom sjećanju i poštovanju, kako od svoje uspješne obitelji, tako i od brojnih kolega i prijatelja.

POČIVAJ U MIRU BOŽJEM,

BILA TI LAHKA HRVATSKA GRUDA!